

Michelle Frances

Zussen

Jij bent de favoriete dochter. Daar zul je spijt van krijgen.

PROLOOG

Kerstavond 2017

Toen Ellie op Redhill station uit de trein stapte, sjouwend met haar koffer en een tas vol cadeautjes, werd ze onmiddellijk gegrepen door een ijzige windvlaag, doorspekt met natte sneeuw. Ze vertrok haar gezicht en trok haar kasjmier sjaal dichtter om haar hals, niet alleen om zichzelf warm te houden, maar ook om te voorkomen dat de sjaal bedorven zou worden door het belabberde weer. Goddank had ze zichzelf daarop getrakteerd. Hij had een klein vermogen gekost, maar op een dag als vandaag was hij de investering wel waard. Als ze deze kerst op reis zou zijn gegaan, zoals die zomer, toen ze om zichzelf te verwennen voor haar dertigste verjaardag twee weken naar de Malediven was geweest, had ze geen kasjmier sjaal nodig gehad. Maar het negatieve saldo op haar creditcard was al zo hoog, dat het haar bijna slapeloze nachten bezorgde. Ze was van plan geweest om die schuld af te betalen met de loonsverhoging die ze zou krijgen als ze docent in opleiding zou worden op de school waar ze nu werkte. In plaats daarvan voelde Ellie nog steeds de pijn van de afwijzing, die ze nog geen week geleden had gekregen.

Met een zucht stak Ellie haar kaartje in het poortje naar de uitgang. Toen ze het station uitliep, keek ze naar de drukte om zich heen en dacht aan de twintig minuten die ze moest lopen naar haar ouderlijk huis. De ijsregen werd heviger, met grote druppels bevroren water, die haar aanvielen. Ze liep naar de taxistandplaats en stapte

in de voorste auto. Jammer dan van de kosten, maar dit was een noodgeval.

Abby keek op haar horloge. Ze was laat. Ze had al een verontschuldigend sms'je gestuurd naar Susanna, haar moeder: ze moest op kantoor nog een aantal verslagen afmaken. Dat was niet helemaal waar, maar ze was zo gewend om alle uren vol te maken, dat ze onrustig werd als ze dat niet deed. Dat gevoel werd nog verergerd door de wetenschap dat ze Kerstmis in het huis van haar moeder zou doorbrengen. Abby zag dat als een staaltje uithoudingsvermogen.

Ze had zich er de laatste jaren aan weten te onttrekken met een zakenreis als excuus, en ze had één keer, om haar moeders gevoelens te sparen, gezegd dat ze uitgenodigd was door vrienden, terwijl ze de dag in werkelijkheid alleen in haar flat had doorgebracht. Ze hadden elkaar via tekstberichtjes een vrolijk kerstfeest gewenst. Haar zus Ellie had een selfie van zichzelf en Susanna gestuurd, met papieren mutsen op en de armen om elkaar heen geslagen. Ze had erbij geschreven dat ze haar misten. Het leek Abby onwaarschijnlijk.

Toen Abby de weg naar haar moeders huis insloeg, zag ze het bekende zwarte hek en de verlichte ramen. Ze wist dat Ellie er al zou zijn; haar moeder en haar zus zouden bij een glas wijn zitten roddelen, hun hoofden samenzweerderig naar elkaar gebogen. Altijd als Abby de kamer binnenstapte, had ze het gevoel dat ze hun moment verstoorde, dat ze schuld bewust werd getolereerd. Het was maar zesendertig uur, hield Abby zichzelf voor, terwijl ze een brede glimlach tevoorschijn toverde. Ze belde aan, vastbesloten haar uiterste best te doen.

De deur zwaaide open, maar in plaats van haar moeder stond daar Ellie. Het was belachelijk, maar Abby voelde zich meteen afgevozen, alsof haar moeder niet de moeite had willen nemen om haar te verwelkomen.

‘Je ziet er nat uit,’ zei Ellie.

De ijsregen kletterde nog altijd op Abby neer, maar Ellie deed geen poging om aan de kant te gaan.

‘Misschien kun je me dan binnenlaten,’ zei Abby, terwijl ze binnentapte en haar jas uitschudde.

‘Je moet mama vragen of je een sleutel kunt krijgen,’ zei Ellie.

Abby had niet het gevoel dat ze dat zou moeten vragen. Ellie leek de haren al jaren te hebben, zonder dat ze er ooit om had hoeven vragen.

Haar zus straalde, zoals gewoonlijk. Ellie boog zich naar haar toe en drukte een kus op haar wang.

‘Leuk je weer te zien,’ zei ze en Abby voelde Ellies zachte warme huid, rook de superdure shampoo in haar glanzende blonde haren en ving precies op dat moment een glimp van zichzelf op in de spiegel in de hal: rode neus en natte haren.

Ellie was altijd degene geweest die de blikken naar zich toe trok. Bij de zeldzame gelegenheden dat ze samen uitgingen, voelde Abby zich altijd heel erg in Ellies schaduw staan. Zij was het onzichtbare meisje, terwijl de mannen rond haar zus fladderden als bijen rond de nectar. Ze had zichzelf voorgehouden dat het niet erg was, dat die mannen helemaal niet het type waren voor wie zij ging, maar toen het steeds weer gebeurde, was het haar toch gaan irriteren. En dan was er die keer dat Ellie veel te ver was gegaan, vlak na de boottocht die ze hadden gemaakt. Abby voelde hoe ze inwendig begon te koken en duwde de wrevel snel weg. Dit was niet het moment om oude wrok op te rakelen.

‘Het is al een poosje geleden,’ zei Ellie droog en Abby herinnerde zich meteen weer dat haar zus haar een tijdje geleden had gemaïld met het voorstel om een keer samen te eten. Abby probeerde zich alle bestuursvergaderingen en congressen die ze sindsdien had bijgewoond te herinneren en besepte dat het ergens in de herfst geweest moest zijn. Dat was al maanden geleden, realiseerde ze zich met een hevig schuldgevoel.

‘O, Abby, jij bent het,’ zei Susanna, die met een glas wijn in haar hand uit de keuken kwam.

Wie zou het anders zijn, dacht Abby.

‘Hoi mam, dank je wel voor de uitnodiging.’

Susanna maakte een genereus gebaar met haar hand. ‘Geen enkele moeite. Je weet dat ik Kerstmis graag met mijn dochters vier.’

Ze straalde, maar maakte alleen oogcontact met Ellie, stelde Abby vast.

Er werd meer wijn geschonken en er werd een kant-en-klare shepherd’s pie uit de oven tevoorschijn getoverd. Terwijl ze aten, wisselden ze nieuwtjes uit. Ellie had een nieuwe collega die ze niet graag mocht. De vrouw heette Zoe en was onlangs bevorderd tot docent in opleiding.

‘Wat is er mis met haar?’ vroeg Abby.

‘Ze heeft allemaal doelen en plannen,’ zei Ellie. ‘Maar het onderwijs is niet zo simpel.’

Abby dacht heimelijk dat doelen wel goed klonken, maar moest erkennen dat ze niet zo veel over lesgeven wist.

‘En ze is nog maar net op school, nog maar één jaar. Ze begrijpt nog niets van de kinderen, niet echt.’

Haar zus was duidelijk ontstemd. Abby besloot achter haar te gaan staan. ‘Je had er zelf voor moeten gaan. Je werkt nu toch al jaren als onderwijsassistent? En je doet toch heel veel lessen zelfstandig? Jij moet veel meer ervaring hebben dan die nieuwe meid. Ik durf te wedden dat je de vloer met haar zou hebben aangeveegd als je op die baan had gesolliciteerd.’

Het werd stil. Abby keek op van haar bord, zag hoe haar moeder en haar zus haar aankeken. Opeens begon het te dagen.

‘O, sorry, dat wist ik niet.’

‘Ik wilde het niet zomaar in een mail zetten,’ zei Ellie bits. ‘Ik weet immers nooit of je die wel leest.’

Abby schaamde zich opeens diep. Ze wist dat Ellie doelde op het voorstel om elkaar te ontmoeten, waar ze nooit op had gereageerd. ‘Sorry,’ zei ze. ‘Werk... er zijn wat veranderingen,’ stamelde ze ontwijkend. ‘Het hield me meer bezig dan anders.’

‘Wat voor veranderingen?’ vroeg Susanna.

‘Hoe bedoel je?’

‘Je had het over veranderingen?’

Verdomme. Waarom had ze niet even nagedacht voordat ze haar grote mond opendeed? Nu keken ze allebei weer naar haar.

‘Ik, eh... ik heb promotie gemaakt.’

‘O, oké,’ zei Ellie. ‘Wat voor promotie?’

‘Ik ben, eh... ik ben directielid geworden.’ Abby wist dat het verontschuldiging klonk en dat zat haar dwars. Ze was in de wolken met haar nieuwe functie, waar ze heel hard voor had gewerkt.

‘Gefeliciteerd,’ zei Ellie uiteindelijk.

‘Dank je.’

‘Ja, gefeliciteerd, Abby. Geweldig,’ zei haar moeder koeltjes. ‘Wie heeft er zin in een toetje?’

Abby wist wel dat ze geen kind meer was en haar moeders waardering niet nodig had, maar toch stak het.

Wanneer zou dat verlangen naar de goedkeuring van je ouders eindelijk verdwijnen, vroeg ze zich af toen ze die avond in bed lag. Ze was als eerste naar boven gegaan, want ze was doodmoe. Dit was waanzin. Ze was succesvol in haar werk als directielid en had een flink salaris, maar ze raakte nog altijd van slag door het gevoel dat ze thuis op de tweede plaats stond. Erger nog, dat gevoel was nog altijd sterk genoeg om haar diep te kwetsen.

‘Vrolijk kerstfeest!’ riepen ze elkaar de volgende morgen in koor toe. De ijsregen was die nacht in sneeuw overgegaan en de verrassing van een dikke witte deken over de tuin leek een gevoel van iets

nieuws mee te brengen, van een nieuwe start. Susanna liet de kurk van een fles champagne knallen en schonk voor hun allemaal een Buck's Fizz in.

'Cadeautjes!' riep Ellie. Ze stapte de kamer binnen en trok twee pakjes onder de boom vandaan. Ze gaf er een aan Abby en ging zitten. Met een grote glimlach op haar gezicht keek ze ongeduldig toe hoe haar zus het openmaakte.

Abby haalde de stoffen strik eraf en ontdeed het cadeau toen van het prachtige papier. Het was een juwelendoosje, met daarin een armband van gehamerd goud. Hij was zo sierlijk en zo stijlvol dat Abby haar adem inhield. Ze was meteen weg van de armband, maar vond het lastig die aan te nemen. Ze voelde zich niet op haar gemak.

'Vind je hem mooi?' vroeg Ellie vergenoegd.

'Hij is prachtig,' zei Abby.

Ze zag dat Ellie haar verwachtingsvol aankeek. Er was geen ontkomen aan. Abby haalde haar cadeaus onder de boom vandaan en overhandigde een ervan aan Ellie. De glimlach op het gezicht van haar zus verdween toen ze het pakpapier eraf haalde.

'Een agenda,' zei Ellie.

'Eenschoolagenda,' zei Abby. 'Ik dacht dat je die wel kon gebruiken... omdat je op een school werkt. September tot september.' Het gezicht van haar zus drukte zoveel teleurstelling uit dat Abby er nauwelijks naar kon kijken. Toen ontdekte Ellie het andere voorwerp tussen het papier.

'En een pen,' zei ze.

Abby knikte. Toen ze hem kocht, was ze er echt blij mee geweest. Het was geen Montblanc of zoiets, maar een geweldige rollerball in een omhulsel van blauw en chroom. Ze keek naar haar armband. Het was duidelijk dat hun cadeaus enorm verschilden in waarde. Haar schuldgevoel maakte Abby even stil, maar opeens voelde ze irritatie.

‘Ik dacht dat we een bedrag hadden afgesproken,’ zei ze.

‘Hoezo?’ vroeg Ellie.

‘Ik heb een mail gestuurd. Iedereen twintig pond. Ik weet zeker dat ik die mail heb gestuurd.’

‘Nou sorry, maar ik heb geen mail gezien over een zuinige kerst.’

‘Het is geen zuinigheid,’ zei Abby fel. ‘Het is...’ Ze wist niet meer wat ze moest zeggen. Ze snapte dat het voor sommige mensen misschien vrekkelig overkwam, maar er werd hoe dan ook te veel uitgegeven met Kerstmis. Het was allemaal zo ongelooflijk commercieel. ‘Het is redelijkheid,’ stelde ze vast.

Ellie verslikte zich in haar Buck’s Fizz. ‘Prima, goed. Zolang we maar redelijk zijn.’

‘Je weet wel dat ik dat niet bedoel.’

‘Je zei het wel,’ mompelde Ellie.

‘Kom, kom, meisjes,’ zei Susanna, en ze hield de champagnefles omhoog. ‘Zal ik nog eens bijvullen?’

‘Ik zie niet wat het nut is van bakken geld uitgeven aan dingen die iemand toch niet echt wil hebben,’ zei Abby.

Ellie zette langzaam haar glas op de bijzettafel. Haar hand trilde. ‘Ten eerste,’ begon ze zachtjes, ‘neem je de tijd om te bedenken wat mensen écht zouden willen hebben, misschien door meer tijd met hen door te brengen, zodat je ze goed leert kennen. En wat is er mis met een beetje geld uitgeven? Zeker als je bergen geld hebt!’ Er lag een gepijnigde, beschuldigende blik in haar fonkelende ogen.

Abby had een hekel aan mensen die meenden te weten hoe zij haar inkomen moest besteden, mensen die ervan uitgingen dat zij, omdat ze een goed inkomen had, meer geld dan gemiddeld zou moeten uitgeven. Het ging Ellie helemaal niets aan. Abby had een strak uitgavenpatroon en ze wilde zich daaraan houden.

‘Ik vind het vervelend dat je de mail niet hebt ontvangen,’ zei ze, ‘en het spijt me dat ik je gevoelens heb gekwetst.’ Ze schraapte haar

keel, ze wilde dit rechtzetten. ‘Maar ik heb behoorlijk nagedacht over jouw cadeau.’

‘Het is een agenda!’ zei Ellie. ‘Om het schooljaar overzichtelijk te houden! Lieve hemel, nu klink ik als een verwend kreng. Ik ben ontdaan. Ik weet dat het grof is en het is ordinair om dit te bespreken, maar ik kan hier echt niet bij. Straks ga je me nog vertellen dat de pen bedoeld is voor mijn nakijkwerk.’

Abby opende haar mond, maar bedacht zich en sloot hem weer. Ze sloeg haar ogen neer.

Ellies mond viel open. ‘Mijn hemel. Nee, ik wil het niet horen. Seriéús?’

‘Nee, alsjeblijft...’ zei Susanna.

‘Heb je enig idee hoeveel ik verdien?’ vroeg Ellie. ‘Nee, hè? Twintigduizend per jaar! Ik wed dat dat jouw jaarlijkse bonus is!’

Het was een derde van haar jaarlijkse bonus, maar dat hield Abby wijselijk voor zich.

‘En dan nog krijg ik geen behoorlijk kerstcadeau, ook al ben ik blij, dat wat ik jou gegeven heb wel heel bijzonder is.’ Ellie, opeens leeg, liet zich op de bank onderuitzakken. ‘Laat maar zitten.’

Er viel een ongemakkelijke stilte.

Na enige tijd schraapte Abby haar keel. ‘Ik ga even een luchtje scheppen. Ik ben over een minuut of vijf terug.’ Niemand zei iets, dus liep ze naar de hal, trok haar jas en haar laarzen aan en griste de sleutel van haar zus van het tafeltje. Toen stapte ze naar buiten.

Terwijl ze door de ongerepte sneeuw liep, vroeg Abby zich af hoe ze de rest van de dag door moest komen. Ze had oprecht de gevoelens van haar zus niet willen kwetsen, het was gewoon een enorm misverstand. Ze moest de verzonden berichten in haar mailbox checken om te zien of ze de mail over het maximumbedrag wel echt had verstuurd. Toch kon ze het niet helpen dat ze ook boos was. Wat was er nu helemaal aan de hand? Haar zus moest altijd weer overal een drama van maken. Het moest altijd over Ellie gaan.

Na een tijdje slenteren door de buurt waarin ze was opgegroeid, was ze weer gekalmeerd. De onverwachte schoonheid van de sneeuw, en de helderblauwe lucht, die haar blik omhoogtrok en een lach op haar gezicht toverde, hadden haar opgebeurd. Hoe erg kon het allemaal zijn, bedacht ze, en ze besloot haar excuses aan te bieden als ze weer terug was. Sterker nog: ze zou eindelijk ingaan op de uitnodiging die Ellie haar al weken geleden had gestuurd. Ze voelde lichte schaamte dat ze die mail zo lang over het hoofd had gezien, maar dit was het moment om dat recht te zetten.

Enigszins nerveus liep Abby het pad naar de voordeur weer op en liet zichzelf binnen. Vanuit de keuken klonk luide kerstmuziek. Ze hing haar jas op en zette haar laarzen naast de radiator om te drogen. Toen haalde ze diep adem en liep naar de keuken, voordat ze op haar voornemen terug zou komen.

Haar moeder en Ellie zaten vlak naast elkaar aan de tafel, met hun rug naar haar toe. Ze tuurden ingespannen naar Ellies laptop. Geen van beiden leek haar te horen. Abby wilde juist haar aanwezigheid kenbaar maken toen ze een glimp van de afbeelding op het scherm zag: een strand ergens ver weg.

Opeens leken ze zich bewust van haar aanwezigheid. Met een schuldbevuste blik verkleinde Susanna de afbeelding.

‘Wat is dat?’ vroeg Abby, woedend omdat haar stem zo hoog en gekwetst klonk.

‘We keken even waar we naartoe zouden kunnen gaan,’ stamelde Susanna, en ze keek Abby glimlachend aan. ‘Lekker gewandeld?’

‘Naartoe gaan?’ herhaalde Abby.

Ellie keek ongemakkelijk. ‘Mama en ik dachten erover een paar dagen weg te gaan. Een uitstapje naar het vasteland.’

‘O, ja? Wanneer?’

‘Eh... maart misschien. Even weg uit de kou. We wilden, eh...’ Ellie keek naar Susanna. ‘We wilden jou ook vragen, maar we dachten dat